ఆమెతో ఒకరోజు

అఖిల బల్లమీద ఫైళ్ళన్నీ పరుచుకుని ఏదో కాయితం కోసం వెతుకుతోంది. కామేశ్వరి గదిలోకి వస్తూనే "అనుకుంటూనే వున్నా, దేనినో వెతుక్కుంటూ వుంటావని, ఏం పోయింది" అనడిగింది. అఖిల కామేశ్వరినిచూసి నవ్వుతూ "ఏదీ ఎక్కడకీ పోదు కామూ, రోజూ ఏదో ఒకటి కాసేపు కనిపించకుండా **నన్ను** తిప్పలు పెడుతూ వుంటుంది" అంది. "పోదూ, ఎట్లయినా నీకు అశ్రద్ధ జాస్తి, మరి నీ బల్లమీద ఫైళ్ళు తక్కువగా వున్నాయేమోనని నేను ఒకటి పట్టుకొచ్చాను" అంది కామేశ్వరి.

"ఔను అఖిలా, ఆ స్టాటిస్టిషియన్ సెలవులో వున్నాడట. పెళ్ళయిన ఆరు నెల్లనుంచి నాలుగు నెలలు సెలవమీద వున్నాడనుకో మానవుడు! నా Data కొండలాగ పెరిగిపోయింది. నువ్వు కాస్త 'ఎనలయిజ్' చేసి పెడదూ!" అంది కామేశ్వరి. అంత పెద్ద ఫైలు చూసి కాస్త సందేహిస్తూ "నేను త్వరగా పూర్తి చెయ్యలేనేమో కామూ. నా Annul report వ్రాయడం పూర్తికాలేదు. పైగా యివాళనుంచి ఓ క్రొత్త స్టూడెంటు వచ్చాడు ఎం.ఎస్.సి.కి." అంది అఖిల.

"అదేం కుదరదు బాబూ, చచ్చిపోతాను నువ్వుకనుక యీ పని చేసిపెట్టకపోతే. అదికానిదే నా పని ముందుకు నడవదసలు" అంది కామేశ్వరి.

"సరే. చూస్తాలే, కంగారు పడకు. కాస్త టైమ్ మాత్రం పడుతుంది" అంది అఖిల ఫైలు తీసుకుంటూ.

"ఎవరా స్టూడెంటు? ఇప్పుడు లైబ్రరీలో చూసాను. సన్నగా పొడుగ్గా-అతడేనా" అంది కామేశ్వరి.

"ఆ, అతడే, బి.యస్.సి. ఫస్టు క్లాసట. తెలివైనవాడిలా వున్నాడు. పద్దెనిమిదేళ్ళకూడ వుండవేమోకదూ! నన్నుచూసి నిన్న ఒణికిపోయాడనుకో, వూరికే బెదురుచూపులు అమ్మాయిలాగ! నాకు ఒక తమ్ముడుండేవాడని చెప్పానుకదూ కామూ।"

"ఔను టైఫాయిడ్‌వచ్చి...."

"ఆఁ వాడే. నిన్న యీ అబ్బాయి వచ్చిందగ్గరనుంచి వాడే గుర్తుకువస్తున్నాడు. నిన్నయితే మరీ పాడయింది మనసు. వాడు వుంటే, యిప్పటికి యిట్లాగే బి. యస్. సి. పాసయి వుండేవాడు."

"అతనికేం ప్రాబ్లెమ్ యిచ్చావు" అంది కామేశ్వరి సంభాషణ తప్పిస్తూ.

"ఇంకా ఏమీ ఆలోచించలా, అతని యింటరెస్ట్ ఏమిటో కనుక్కోవాలిగా!"

"కాదనకుండా చేస్తావుకదాని అరవచాకిరీ యిస్తాడోయ్ ప్రొఫెసర్ నీకు" అంది కామేశ్వరి, తాను అఖిల దగ్గరకు ఎందుకు వచ్చిందో మర్చిపోయి.

"చాకిరీ ఏముందిలే కామూ, నామీద అంత నమ్మకం, గురి ఏర్పడ్డాయి ఆయనకు, అది చాలదూ" అంది అఖిల. ఇంతలో ఓకుర్రాడు గదిలోకి వచ్చి "మీకు ఫోను వచ్చిందండీ" అన్నాడు అఖిలతో. అఖిల లేచింది. "అయితే నేవెళ్తా"నంటూ లేచింది కామేశ్వరి.

అఖిలకు ఫోను చేసింది లేడీస్ క్లబ్ సెక్రటరీ శాంతాదేవి. "క్లబ్ డే పదోతేదీన. మేచెస్ రేపు సోమవారంనుంచి మొదలు. బాడ్‌మింటన్‌కు, టేబిల్‌టెన్నిస్‌కు నీ పేరిచ్చాను" అంది శాంత.

"అయ్యో, ఆఫీసులో పని ఎక్కువగా వుంటోంది శాంతా. మేచెస్‌కు సరిగ్గా రావడానికి నాకు వీలవదేమో, నాపేరు యివ్వొద్దు" అంది అఖిల.

'హేట్, అదంతా పనికిరాదు. పేరివ్వడం అయింది. లాట్స్ తియ్యడంకూడ అయింది. టేబిల్ టెన్నిస్ సింగిల్స్‌లో నీకు, నీరజాక్షికీ పడింది. డబుల్స్‌లో నేనూ నువ్వూ ఒకపక్క, అవతలపక్క సుమిత్రా, రాధాను. టైమింగ్స్ అంతా వివరంగా వ్రాసి పంపుతాను, సరిగ్గా రావాలి సుమా" అంది శాంత.

"సరే, ఇహ ఎట్లా తప్పుతుంది" అని నవ్వింది అఖిల.

మధ్యాహ్నం పన్నెండయ్యాక భోంచెయ్యడానికి వెళ్ళింది అఖిల. ప్లేటులో వడ్డించుకుని నాలుగుముద్దలు తిన్నదోలేదో, అన్నంలో అరంగుళం పొడుగు ప్రాణి కనిపించింది. చేతిలో ముద్ద ప్లేటులోవిడిచి లేచి వెళ్ళింది. ఏడుపు వచ్చిందామెకు. కడుపులో ఆకలి అణగలేదు. "యీ హోటలు భోజనంతోనే నేను చచ్చిపోతాను" అనుకుంది. ఇల్లు విడచి వచ్చిన క్రొత్తలో, అన్నం తినీతినక మంచానపడినంత పనైంది ఆమెకు. క్లబ్ స్నేహితురాలు మాలతి వాళ్ళింటకి వచ్చి వుండమని ఎంతో చెప్పింది. "వుండటానికికూడ ఎంతో సౌకర్యం అఖిలా. మా అక్కలు నలుగురూ పెళ్ళయి వెళ్ళిపోయాక యిల్లంతా ఖాళీగానే వుంటుంది. అన్నయ్య, వదినపైన వుంటారు. కింద నేనూ, అమ్మా వుంటాం. అన్ని గదులూ ఖాళీగానే వున్నయ్. వచ్చి వుండు" అన్నది మాలతి.

అఖిల నవ్వి "బాగుంది. నిన్ను నమ్మివస్తే, నువ్వూ మీ అక్కయ్యల్లాగే వెళ్ళిపోతే నేనేం కావాలి" అంది.

మాలతికూడ నవ్వి "ఆ బెంగ నీకు వద్దులే. మా అమ్మకు నేనంటే ఎంత యిష్టం, ఎంత ముద్దూ అంటే, ఛస్తే, ఓ పట్టాన నాకు పెళ్ళికానివ్వదు" అంది.

"ఛీ- ఏం మాటలవి!"

"ఎందుకురావు అఖిలా? మా యింట్లో వుండటానికి అభిమానంగా వుంటుందా నీకు! ఆ పక్షాన పేయింగ్ గెస్టుగా వుండు పోనీ! మా అమ్మ ఒప్పుకోదుకాని, ఒప్పించేభారం నాది. ఎట్లాగయినా నువ్వు కాస్త బావుండటమే నాకు కావలసింది. ఇట్లా చీటికీ మాటికీ జబ్బు పడుతుండటం మంచిదికాదు" అంది మాలతి.

మాలతి మనశ్శుద్ధికి, సహృదయతకు కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. అఖిలకు. కాని మాలతి కోరిక తీర్చలేక పోయింది. మాలతి అన్నయ్య ఒక శకారుడు. ఆ సంగతి మాలతికి తెలీదు. ఆ సంగతి తెలిసీ. ఆ యింటికి వెళ్ళివుండే సాహసం అఖిలకు లేకపోయింది. గది అద్దెకు తీసుకుని, హోటలు భోజనంతో గడుపుతోంది అఖిల. ఆమెకు తల్లి దండ్రీ పోయి చాలా ఏళ్ళయింది. అన్న వదినల అజమాయిషీలోనే పెరిగింది. ఉద్యోగాని కంటూ వెయ్యిమైళ్ళదూరానికి వచ్చింది. ఇంటిదగ్గరుండగా, కాలేజీ నుంచి రావడం ఒక అరగంట లేటయితే "రేపటినుంచి కాలేజీకి వెళ్ళఖర్లా. చదువు మానేయ్" అని గర్జించే అన్నయ్య యిప్పుడు "ఆఫీసులో పని ఎట్లావుంది? పొరుగువాళ్ళు మంచివాళ్ళేనా, భయమేమీ లేదు కదః" అని మాటవరసకైనా అడగలేదు. వూరు విడిచి వచ్చేటప్పుడు? వెంట వుండేందుకు తనతో రావడానికి అఖిలకు, అమ్మమ్మా నాయనమ్మా కూడా లేరు. కొడుకు యింట్లోంచి తరిమిన ఒక వయసు చెల్లిన ఆమెను చేరదీసి యింట్లో వుంచుకుందికొన్నాళ్లు. నెల్లాళ్ళన్నా కాకముందే ఒకనాడు ఆమనిషి మాయమయ్యింది. తరవాత చూసుకుంటే, తను స్నానం చెయ్యడానికి వెళ్తూ తీసిపెట్టిన గొలుసూ, గాజులూ కనబడలేదు.

అఖిల కుర్రాణ్ణి పిలిచి టీ తెప్పించుకు త్రాగి! లైబ్రరీకి వెళ్ళి కాసేపు కొత్త జర్నల్స్ చూస్తూ వుండిపోయిందీ. లేబలేటరీకి రాగానే కల్పకం పలుకరిస్తూ, "ఎక్కడికెళ్ళావు అఖిలా, మీ స్నేహితుడు రంగాచారి వచ్చి వెళ్ళాడు కాసేపటి క్రితం. నువ్వుఎక్కడుందీ తెలియలేదు. గదిలో లేవట!" అంది.

"అరే, రంగాచారి వచ్చి వెళ్ళాడా. నేను లైబ్రరీలో వున్నాను. ఊ! ఏం చెప్పాడు కబుర్లు?"

"వాళ్ళ చెల్లెల్ని యిక్కడ వుమన్స్ కాలేజీలో లెక్చరర్ పోస్టుకు ఇంటర్వ్యూకు పిలిచారట. వెంటబెట్టుకువచ్చాడు. నిన్ను కలుసుకోడానికి వచ్చాడు. నువ్వెక్కడా కనపడలేదు. కాసేపుండి 'పనివుందని' వెళ్ళిపోయాడు." అంది కల్పకం.

రంగాచారి, అఖిల కాలేజీలో క్లాసుమేట్సు. ఆ రోజుల్లో అఖిలకు తెగ వుత్తరాలు వ్రాసేవాడు; ఒకటి రెండు వుత్తరాలు అఖిల అన్నయ్య చేతిలో పడగా, ఆ మనిషి చెల్లెలిమీద అరచిన అరపులకు అంతులేదు. ఓ ఓ రోజు కచ్చి పట్టలేక "ఏరోగమైనా వచ్చి వాడైనా చావాలి" అని మన సారా కోరుకుంది అఖిల. ఇప్పుడు తలచుకుంటే నవ్వు వస్తుందామెకు. రంగాచారి ఊటీ దగ్గర క్లైన్ మార్గెన్‌లో ఇంజనీరుగా వుంటున్నాడు. ఈ వూరు వచ్చి నప్పుడల్లా అఖిలను చూడకుండా వెళ్ళడు.

"అతను వచ్చేటప్పటికి మహంతి, మీనన్, నేనూ వున్నాం లాబ్‌లో. అబ్బ. ఏంకబుర్లు చెప్తాడోయ్ మీ ఫ్రెండు! దీపావళి సెలవల్లో వాళ్ళవూరు రమ్మని మా అందరికీ ఓ పెద్ద ఆహ్వానం యిచ్చివెళ్ళాడు. క్లైన్ మార్గెన్ నుంచి సింగారావరకు రోప్‌వే (**Rope way**) మీదగా తీసికెళ్ళి అక్కడ పైకారా ఎలక్ట్రిక్‌వర్క్సు చూపిస్తానన్నాడు. "తాడు మీద, ట్రక్కుల్లో కూర్చుని కొండ ఎక్కడం, దిగడం ఎంత వింతగా వుంటుందనుకున్నారు" అన్నాడు. మొదటిసారి అతని భార్య ట్రక్కులో కూర్చుని, అది క్రిందకు జారడం మొదలుపెట్టగానే-ఒకే కేకలూ, బొబ్బలూ నట. "కల్పకంగారూ. మీరు ఆమెలాగ మాత్రం అరవ కూడదు సుమండీ" అన్నాడు. ఇట్లాగే ఏవో కబుర్లు! నవ్వలేక చచ్చాం మేము. ఎట్లాగయినా మీ రంగాచారి "రిటాలిన్" లాంటి మనిషోయ్!" అంది కల్పకం.

సాయంత్రం నాలుగయ్యేప్పటికి పని ముగించుకుని బస్సు స్టాపుకు నడిచింది అఖిల. ఇంటికివెళ్ళి కాస్త టీ పెట్టుకు త్రాగి పడక్కుర్చీలో ఒరిగి పత్రికలు తిరిగేస్తోంది, క్లబ్బునుంచి అవాళే వచ్చాయి నాలుగు పత్రికలు, ఏదో పత్రికచూస్తూ నవ్వుకుంది. "రాజాజీ పుణ్యమాఅని రామాయణం. భారతం ఇంగ్లీషులో చదువుకున్నాం. బాగానేవుంది. ఆఖరికి మదనకామరాజు కథలుకూడా ఇంగ్లీషులోనే చదువుకునే రోజు

లొచ్చాయి" అనుకుంది. ఏమీ తోచలేదామెకు. సినిమాకు వెళ్దామా అనుకుంది. 'రైన్‌బో'లో 'మిరకిల్' వుంది. తక్కినవేవీ మంచివిలేవు. ఆ కథలో, ఆ అమ్మాయి మనసుపెట్టిన మగవాడికల్లా ఏదో ఆపద వచ్చేదట! "దాని బ్రతుకులానే వుంది నా బ్రతుకు!" అనుకుంది అఖిల. కళ్ళు నిండుకు వచ్చాయి. బిగపట్టుకుంది. రేడియో త్రిప్పింది.

"ఆన్‌మిలో....ప్రీతమ్ ఆన్‌మిలో" పాతపాట. గీతాగొంతు. హృదయం విలవిల లాడింది. పాటవింటూ బుగ్గలన్నీ తడుపుకుంది. పాట పూర్తయింది. రేడియోమీదనే ఒరిగిపోయి, భగవంతుడా? నేనేం పాపం చేసానని, ఇంత అన్యాయం చేసావు నన్ను" అనుకుంది. పెట్టె తెరచి చీరల అడుగున పెట్టుకున్న కవరు బైటకుతీసింది. సిల్కు రుమాలలో చుట్టి వుంచిన ఫోటోతీసి ముఖానికి ఆనించుకుంది. అదెవరి ఫోటోనో ఆమెకే తెలియాలి. ఫోటోవంకచూస్తూ. "ఆశపడ్డాను, ఎదురు చూచాను. నిరీక్షణలో అందమూ ఆనందమూ వుంటాయంటారు? ఆ ఆనందం కూడ నువ్వునాకు దక్కనివ్వలేదు" అంది. ఆ కథ గురించి వివరాలు ఎవరికీ తెలియవు. ఓ ప్రఖ్యాత ఉర్దూ కవి అంటాడు" నాలుగు రోజుల జీవితాన్ని అడిగి తెచ్చుకున్నాను. రెండు రోజులు కోరికలు పెంచుకోవడంలోనూ, రెండురోజులు ఎదురు చూడ్డంలోనూ గడిచి పోయాయి" అని. అఖిల సంగతీ అంతే అయింది.

పగలంతా నల్గురి మధ్య నవ్వుతూ తిరిగే అఖిల రాత్రయ్యేసరికి ఒంటరితనాన్ని ఆలోచనతో హెచ్చవేస్తూ వుంటుంది. ఒక్కసారి తన మీద తనే కోపం తెచ్చుకుంటుంది "నే నెందుకు ఏదీ మర్చిపోలేకుండా వున్నాను? తగిలిన ప్రతి దెబ్బకూ మచ్చ పడకమానదు. మచ్చతోపాటు నొప్పికూడ ఎప్పటికీ మిగిలితే ఏమిటిగతి, నాలో ఏదో లోపముంది, అయిపోయిందానికి ప్రతివాళ్ళు యింతగా కుమిలిపోతారా? "భూతం" పట్టడమంటా రిదేకాబోలు" అనుకుంటుంది ఆమె. నల్గురూ పొగుడుతారు ఆమెను. ప్రొఫెసర్ ఆమె గురించి "డాక్టర్ అఖిల ఎంత తెలివైందను కున్నారు" అని చెప్తా డితరులతో. లాబరేటరీలో ఆమె సలహాలు,

సహాయం అడగని వారుండరు. క్లబ్‌లో ఆమె స్నేహాన్ని కోరుకోని వారుండరు. అందరి కళ్ళకు ఆమె నెమిలి కన్నే! ఆమె గాధ, ఆమె బాధ ఎవరికితెలుసు? "ఎందుకు తెలియాలి?" అనుకుంటుం దామె. కిలకిలా నవ్వుతుంది. పువ్వులాగ బ్రతుకుతోంది. వెనకటి ఎవరో అన్నారు. "జీవితం గుఱ్ఱంలాగ పరిగెత్తుతుంది. కళ్ళెం చేతిలో వుండదు, కాలు రికాబులో వుండదు. అయినా ప్రతివాడూ ఆరితేరిన రౌతులాగ కనిపించాలని తాపత్రయ పడుతుంటాడు" అని, అఖిలా అందరిలాంటి మనిషే!

—o—